

ČERNÍ A BÍLÍ.

Od V. P. Lebeděva.

Teplá, letní noc chýlila se k jitra. Nad bohatou rovinou florentskou svítalo. Vše ještě spalo: i jaané viny rychlého Arna i kve-

svítalo víc a více. Volání nočního strážce zavznělo u radnice: Palazzo del Comune...

Úzká, klenutá jizba, osvětlovaná visací lampou, v níž hořel olej, byla plna knih. Některé typy byly se rozkošnými tepanými vazbami, rozkáním zlatým a stříbrným.

Bohatá vazba knih neodpovídala nijak ostatnímu zařízení jizby, ani obleku domácího pána, sedícího za velkým kamenným stolem.

První paprsek slunce padl na tvář muže, sedícího za knihou, a ozářil ji. Byla to mužná, krásná tvář. Oči trochu vpadlé, orlího nos, pravidelně vykrojené rty a vyzdělá, ostrá brada svědčily o rozhodné povaze.

Prostý černý oděv splýval volně kolem těla pozdního štenáře. Muž ten byl Dante Alighieri, pozdější slavný tvůrce trilogie: Vita nuova, Convito a Divina Comedia.

Na stole před ním ležely jeho zamilované knihy: Plato, Aristoteles, Ptolemeus, Virgil, Horác — ale veliký básník nečetl; seděl hluboko zamyšlen, tíživě ušlepenky byly mu druhem po celou krátkou letní noc.

Myšlenky o rodišti, o krásné, bujné, krví nasycované Florencii nedaly spáti Alighierimu. — Hyně, drabá má otěm! šeptal veliký básník. — Nesvornosti vraždy! křivé přásky! ... Skrovňná bratka tvých věrných synů — čím je proti vztekle tlupě vráhů, tyranů a zloděků, jejichž svědomí i mě jsou stejně zakoupeny! ... Kde tu východiště? Kde spasení?

A skutečně stav Florencie byl v dobou tu zoufalý. Šlechta byla na mizině, nenáviděná celým národem pro svoji vadu a hříchy; bohatí měšťané, peněžníci a kupci upírali moce šlechticům a nobilitám. Jedni opírali se o vojenskou zkušenost, vyzbrojenost svou a staré jméno; druhým oporou bylo jejich zlato: — a tak vrhali se v divé zápasy. Tekla krev, hořely domy; slabý podesta, bezmocná městská rada, signoria, nečinili nic; a všim trpěl nejvíce prostý lid, utlačovaný a bídný. Ubízel mohl jenom zápasit strany, jimi stejně nenáviděné, stíhat opovržlivými přezírkami, raději se v obvyklého lidového humoru. Lid nazval bohaté měšťany stranou tučných "bílých" a nobilitu stranou hladových "černých".

Rozednilo se úplně, ale Dante seděl nepohnutě, stále se stejnými myšlenkami. Viděl v duchu před sebou bohatého, pyšného vůdce "bílých", Vieri Cereho, a ukrutného, dravého a panovačného nobila Donatiho, vůdce "černých", — jak je smířil?

Postavení Danteho bylo výjimečné. Staven svým bohatým měšťanem, měl za ženu sestru šlechtice Donatiho, Gemmu, krásnou krasavici, která ho upoutala svojí krásnou tváří na kteroužto hostině Dante nepříkrovně se s ní k té, ní k své straně. — co tomu obžitoval, vzděla jen jeho mužná, šestnáctiletá

— Až dokud? rozložené vzkřikl Giotto. — Dokud nestydí nobilita nás všech nezadává? Dokud Florencie nestane se hnízdem prodávajících condottieriů? ... — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Z tebe mluví muž Gemmy Donati! prudec pravil rozhořčený mladý umělec. — Pojď blíž, prohlívej mladíci! pravil Alighieri beze všeho lánvu a vedl ho k oknu. — He! Vidíš ty klidné ulice? Vidíš řemeslníky, kteří počali již svou denní práci? Vidíš tam bohatou měšťanku v noskách, navoněnou, celou ověšenou zlatem? Vidíš mladé nobilitu v krajkách a atlasu, která prosí o slavnou chůfu nějaký? ... A nyní ti povím malou bajku: Postavili hráz prudké řece; řeka se pěníla, hučela, ale nemohla hráz stáhnout. Přitý došlo, voda stoupala. Konečně, když spálila malá kapka, poslední kapka, která přeplnila vše — tu hráz se sřítila a řeka byla volná. Rozumíš? Až ulice dle naplní se o zbrojeným lidem, až řemeslníci se naučí v divoké vřávky, až nastrosí měšťanka a šlechtic nobilitu a ulice zmizí — teprve tehdy spadá poslední kapka. Rozumíš mi?

— Ano, pravila zbledlá Gemma. — Věřu, něco se stane! Několik veselých mládčích in-trik, jež Giulia po městě sebrala, rozpůlilo pověřivý nepokoj pa-

— Snuješ? — ano, něco se stane! Několik veselých mládčích in-trik, jež Giulia po městě sebrala, rozpůlilo pověřivý nepokoj pa-

a s praskotem zhael, když se na ulici ozvaly rychlé kroky. Potom bylo zaklepano na dvře, za nimiž bylo slyšeti mužské hlasy. Alighieri poslouchal a udiven vstal. — Da jizby prudec vošlo několik mužů. — Alighieri! Donati vyloupil klášter svaté Kláry a unesl Piccardul rychle volal jeden z příchodců, širokoplece, vysoký měšťan. — Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Až dokud? rozložené vzkřikl Giotto. — Dokud nestydí nobilita nás všech nezadává? Dokud Florencie nestane se hnízdem prodávajících condottieriů? ... — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante. — Z tebe mluví muž Gemmy Donati! prudec pravil rozhořčený mladý umělec. — Pojď blíž, prohlívej mladíci! pravil Alighieri beze všeho lánvu a vedl ho k oknu. — He! Vidíš ty klidné ulice? Vidíš řemeslníky, kteří počali již svou denní práci? Vidíš tam bohatou měšťanku v noskách, navoněnou, celou ověšenou zlatem? Vidíš mladé nobilitu v krajkách a atlasu, která prosí o slavnou chůfu nějaký? ... A nyní ti povím malou bajku: Postavili hráz prudké řece; řeka se pěníla, hučela, ale nemohla hráz stáhnout. Přitý došlo, voda stoupala. Konečně, když spálila malá kapka, poslední kapka, která přeplnila vše — tu hráz se sřítila a řeka byla volná. Rozumíš? Až ulice dle naplní se o zbrojeným lidem, až řemeslníci se naučí v divoké vřávky, až nastrosí měšťanka a šlechtic nobilitu a ulice zmizí — teprve tehdy spadá poslední kapka. Rozumíš mi?

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlouhým vousem. Až opíral se o dlouhou hůl, byl přece ještě při síle a svěží. Stál za svými prudkými přáteli a smutně hleděl v bledou, zádušnou tvář Danteho, jenž dosud nechápal a nepostihl ničeho z prudkých výkřiků hostů. — A což ty, Alighieri — spíš jsi nemocen? Rozumíš, co ti pravíme? netrpělivě volal mladík. — Giotto! přišel ho zarazil stařec; — jeden jediný je Dante v celé Florencii — rozumíš, v celé! — nespí, ale přemítá o otěm. A nemocný je — záruktem nad rodným městem ... — Děkuji ti, otče Cimabue, pravil Dante. — Prosim, pověz podobně, co se stalo, neboť Giotto mluví právě tak nejasně jako krásné kreslí a modeluje. — A stařec vykládal, jak Donati unesl svoji sestru Piccardu z kláštera, kamž se před ním ukrýla. — Leč, kdo byli časní hosté Danteho? Mladík nazýval se Giotto. Jako nobilý, malý pasáček vzbudil pozornost vynikajícího florentského umělce Cimabueho, když kreslil hůlkou v písku svoje ovce. Starý umělec poznal talent a mladý malíř, jehož vyučil, byl v naší době již známým umělcem. Mladík ten později vytvořil nesmrtelná díla: fresky "Zasnoubení sv. Františka s chudobou" v Assisi, v chrámě sv. Františka. Druhý host, nemnoho starší, jmenoval se Brunetto Latini; byl to známý autor velikého díla Il Tesoro (poklad). Dílo to mělo na 3000 veršů a bylo na dobu svojí pěknou encyklopedií. Slavný učence patřil mezi nej přednější měšťany florentské. Třetí — stařec, umělec Cimabue, tvůrce velkolepých madon v chrámě Maria Novella, učitel Giotta, byl milován všemi občany Florencie. Měl živou úctu na sochách Danteho a jeho druhů — smířiti Florencii. Všichni tři byli obléčení v černá roucha s úzkým lemem a úzkými rukávy a v černé pláště se stříbrnou sponou na hrde. Neveliká černá čapka skoro zakrývala vlny, sčesané do čela a rovně zastřížené. To byl obvyklý oděv florentských měšťanů. — Co činiti, příteli Alighieri? tážal se Cimabue, když skončil líčení o zhujoštěch Donatiho. Dante chvíli mlčel, potom se vzpřímal, a zatím, co hleděl oknem na probouzející se město, řekl pokojně a rozhodně: — Čekat! — Čekat! vážně opakoval Dante.

— Ano! Lupič, zmočil se zase své sestry! Zase ji chce provdat za prostopásného Rosselina, toho proklíctel volal druhý host. Byl to vysoký mladík se zářivými, černými očima, krásný. Třetí byl stařík s bohatým, dlou